



Госпођица

по роману Иве Андрића

Драматизација: Вања Ејдус

Режија и адаптација: Ђурђа Тешић

93. сезона – 2022/2023.

© Задужбина Иве Андрића, Београд, СРБИЈА



Иво Андрић, Госпођица

© Задужбина Иве Андрића, Београд, СРБИЈА

Издавач:

Народно позориште Републике Српске, Бања Лука

За издавача:

Дијана Грбић, в. д. директора

Уредница програма:

Сања Топић

Дизајн:

www.madeinbunker.com

Фотографија на плакату и насловној страни програма:

Александар Арсеновић

Фотографија:

Дејан Ракита

Лекторка:

Наташа Кецман

Штампа:

Графид, Бања Лука

Тираж:

500

Штампано у октобру 2022.

Премијера –
18. октобар 2022.



Госпођица
по роману Иве Андрића

Драматизација: Вања Ејдус
Режија и адаптација: Бурђа Тешић

© Задружна Иве Андрића, Београд, СРБИЈА

61. сезона – 2022/2023

Представа траје
сат и тридесет минута.

Писац:

Иво Андрић

Инспицијент:

Миодраг Маркићевић

Драматизација:

Вања Ејдус

Суфлерка:

Свјетлана Поповић

Режија и адаптација:

Ђурђа Тешић

Сценографија:

Драгана Пурковић-Мацан

Костимографија:

Ивана Ристић

Композитор:

Владимир Пејковић

Сценски покрет:

Емир Фејзић

Дизајн свјетла:

Радомир Стаменковић

Драматург представе:

Александар Васиљевић*

* студент четврте године Драматургије на

Академији умјетности Бања Лука, у класи

проф. Ивана Правдића и проф. Марија Ђулума

Улоге:

Госпођица — **СЛАЂАНА ЗРНИЋ**

Мајка / Наратор — **НАТАША ИВАНЧЕВИЋ**

Јованка / Госпођа са шеширом / Рођака / Наратор — **СЊЕЖАНА МИШИЋ**

Дајда Владо / Ратко Ратковић / Гласови / Наратор — **БОЈАН КОЛОПИЋ**

Рафо / Петар Будимировић / Гласови / Наратор — **ДАНИЛО КЕРКЕЗ**

Резика / Рођака / Карменсита / Наратор — **БЕЛИНДА СТИЈАК**

Весо / Поп / Симо / Рођак / Музичар у кафани /
Гласови / Наратор — **ПАВЛЕ ПАВИЋ***

Музичари:**

АНАСТАСИЈА МАРИЋ, виолина

МАРКО КОВАЧИЋ, контрабас

* студент четврте године Глуме на
Академији умјетности Бања Лука,
у класи проф. Велимира Бланића

** чланови Симфонијског оркестра Народног
позоришта Републике Српске



Иво Андрић за секретером у стану у Призренској улици у Београду, 1941—1958.
Фотографија у власништву Музеја града Београда

Иво Андрић

ТАМА

Ја не знам куд ово иду дани моји,
ни куда воде ове ноћи моје.

Не знам.

Ни откуд магла ружна

на све што се чекало,

[5]

ни откуд немар јадни

на све што се радило,

ни заборав откуда,

жалосни на све што се љубило.

Магла.

[10]

Ко ће да ми каже ноћас, шта мени значе
лица и ствари и спомени минулих дана?

И куда иду ови дани моји?

И зашто бије тамно срце моје?

Куда? Зашто?

[15]

© Задужбина Иве Андрића,

Београд, СРБИЈА

Иво Андрић, *Лирика*, Критичко издање

дела Иве Андрића, коло III, књига 15,

приредио Милан Потребих,

Београд: Задужбина Иве Андрића, 2019,

стр. 16

„Невероватно је како мало знамо о себи, свету око себе и животу који живимо.

Тек велике и ненадане среће или тешки ударци и велики губици казују нам да је живот човеков много богатији и сложенији него што слутимо, да је све у њему двоструко и вишеструко, двозначно и многозначно, све, од насладе и радости до бола и пропасти, од најмање ситнице па до самог постојања као таквог.

Све се ту мења и понавља: више пута се човек рађа, наизменце расте и пада, оздравља и болује; више пута мре и умире, и васкрсава; и све то што му се догађа готово увек је непредвидљиво и стога наизглед пуно противречности, тешко схватљиво и необјашњиво, а крај му се губи у магли, ћутању и забораву.“

Иво Андрић

© Задужбина Иве Андрића, Београд, СРБИЈА

Иво Андрић

Госпођица

(фрагмент)

У ствари то и није живот него штедња. Велика, дивна и смртоносна пустиња штедње у којој се човек губи као зрно песка и у којој не постоји и не може да постоји ништа друго.

Одавно нема више ноћних снова о милиону од којих је некад још и сутрадан цела сјала и дрхтала од узбуђења. (У ствари, она је у највећем жеку својих послова већ и располагала милионом у крунама, малокрвним и банкротерским аустријским крунама, али не оним правим, златним, толико пута сањаним милионом који је први и који води за собом поворку милиона.) Ни онај гроб у Сарајеву не зрачи као некад. Нем је и хладан одавно, поготово на ову даљину. Ништа од свега што је било није заборавила, али ништа више нема власти над њом. Памти још завет који је учинила на очевој самртној постељи, али јој тај завет изгледа сада као нека давнашња, неразумљива и узалудна игра из детињства. Са њим или без њега, њен би живот





био ово што је и овакав какав је од почетка. Стварност га је давно превазишла и оставила за собом. Све су ствари теже, другојачије и сложеније него што је њен тата слутио и него што је она мислила у младим годинама заноса. Њене везе и са мртвима и са живима све су слабије. Мајци оде на гроб сваке године о задушницама. У вароши не виђа никог. Људи јој нису потребни; пролазе покрај ње, рађају се, расту и умиру, али само као један од штетних или корисних, добрих или опасних чинилаца у њеној штедњи; иначе она није свесна њиховог постојања, и нема с њима ничег заједничког.

Ни време за њу не постоји; постоје само рокови уплата и исплата. Будућности нема, прошлост је затрпана. Понекад се сети дајца Владе, оца и детињства. То повуче даље нит на клупку сећања и тада ускрсну и оживе, овако као вечерас, и друга лица и догађаји на које већ годинама није помислила. Али све то само за неколико минута, колико траје ово сумрачно време између дана и ноћи, које се ни на што паметније и не може употребити, јер се више не виде ни игла ни конач а још је штета палити светлост. Вечерас се тих неколико минута продужило, јер је пред њом пролетео цео њен живот са некадашњим доживљајима, људима и пословима. Али све то не значи више ништа и, у ствари, не постоји за њу, као да никад није ни било. Да, све је то...

© Задужбина Иве Андрића, Београд, СРБИЈА

Иво Андрић, *Госпођица*, Критичко издање дела

Иве Андрића, коло IV, књига 18, приредио Милан

Потребих, Београд: Задужбина Иве Андрића, 2020,

стр. 187–188

187
navst dinara. Tako je one glomazne spopove dinarskih novčanica, dve tridesne svoje gotovine, pretvorila u nekoliko desetina modrih švajcarskih biljadarki i crvenkastih petstotinarki. Ti franci nisu zauzimali mnogo mesta, a već posle dva meseca mogla ih je prodati po dvadeset do dvadeset i pet dinara. Ali ona i n pomislila na to. Čuva ih, pored četiri stotine i jedanaest slatnika, u jednom novom skrvištu koje smatra sigurnim. Mirna je sada, ali na oprezu. Ostaje, naravno, svakodnevna briga za školjane. Od toga se živi. Utrihodi od kupona sve za mršaviji, ali štednja nadoknađuje sve i pomalo i tamo gde sve ispevari. Ona je ostala posle svega, ispunjava život potpuno, i sa njom se može živeti do poslednjeg daha.

Tako živi Gospođica i sada, u ovim srpskim danima 1935 godine, kad su ona hertije pod snakom pitanja i ova predviđanja na dual rok namoću. Upravo, ona ne živi, nego živi. Nema više smelih snova ni velikih planova. Nema noćnih snova o milionu od kojih je nekad još sutradan cela sijala i drhtala od uzbuđenja. Ni ovaj grob u Sarajevu ne smeđi kao nekad. Njen je i mladac na ovu daljinu. Ni je se ispravila zavetu, ali joj dolazi kao neka čarobnja, nerazumljiva i usamljena igra iz davnijstva. Život ga je davno prevazišao i ostavio sa sobom. Sve su stvari teže, drugačije i složenije nego što je njen tata slutio i nego što je ona mislila u mladim godinama samosa. Majci ode na grob svake godine o Zadužnicama. U varoši ne vidi nikog; ljudi joj ne treba, prolaze pokraj nje, radja se, rastu i usiru, ali samo kao jedan od faktora u njenoj štednjajinaha ona nije svesna njihovog postojanja. Budućnosti nema, prošlost je zatrpana. Ponekad se neti dajda Vlade i davnijstva. A to poruče dalje nit na klupku sadašnja i tada vanškama i ošive, svakako kao veškama, i druga lica i događajja na koje već godinama nije pomislila. Ali sve to samo za nekoliko minuta, koliko traje ovo sumračno vreme između dana i noći, koje se ni na što opasatije i ne može spotrebiti, jer se ne vidi više igla ni kmac a još je rano spaliti svetlost. Ali sve to ne znači više ništa, i u stvari, ne postoji sa njom, kao da nikad nije ni bilo.

Gospođica se trgala. Kako u susjedstvu je oštro i bučno spuštao drvene religne na prozorima, ispuštala je čuknu, protivla očesle ruke i žustro ortalu od prozora. Iva krata od studeni rešavala se da li da prvo upali svetlost pa da onda podatake vetru, ili obrnuto. Tako je, neodoljima, stajala jedna vreme u kramu, nared sebe. Najzad se reši, sa srećnim omećkom, da odloži oba ta nemila posla bar za koji trenutak; i uputi se da pregleda još jednom da li su sva vrata zaita zaključana.



Handwritten notes and signatures at the bottom of the page, including a large cross symbol.

Иво Андрић, Госпођица,
страница дактилотекста,
8. поглавље

Рукописи Иве Андрића
чувају се у Архиву
Српске академије наука
и уметности / Лични
фонд Иве Андрића
© Задужбина Иве
Андрића, Београд,
СРБИЈА



i svet blagosloveno. Izuzetno na spol svega ov-
 dje o bezprijateljstva. I ovako se svi ~~ovak~~
 govore, kaže se i još nešto. I ovako se za ka-
 niti i ovako, istina i ovako kažu i ovako.
 ve, stalo im se kaže, i ovako kaže i ovako-
 jni i ovako ovako ovako ovako ovako. I ovako
 ste ovako ste za ovako ovako, ovako govori
 po ovako ovako ovako ovako, ovako ovako ovako
 se ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako.



Jednako se govori, izuzetno je
 ovako, ovako ovako ovako i ovako ovako ovako
 ovako. Na ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako, ovako ovako. Ovako je, ovako ovako, ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako.
 ovako ovako, ovako ovako ovako ovako, ovako
 ovako ovako, ovako ovako ovako ovako, ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako
 ovako ovako ovako ovako ovako ovako ovako.

Kraj

Иво Андрић, Госпођица,
 рукопис последње странице,
 8. поглавље

рукописне странице из рукописног
 корпуса Андрићевог романа
 Госпођица (коришћени фрагмент)

Рукописи Иве Андрића чувају се
 у Архиву Српске академије наука
 и уметности / Лични фонд Иве
 Андрића

© Задужбина Иве Андрића,
 Београд, СРБИЈА

Госпођица – Поема о госпођици Рајки Радаковић

(из драматизације)

Госпођица:

Јест прошло пуно, ал ја, Тајо, нисам одустала никада...
све како си реко онда, све сам записала

(прелази поново погледом по хартији)

Штедела јесам, немилосрдно... штедела сам

„Ни за кога и ни за шта се не везуј“

Нисам

Ни за шта, сем за сам завјет овај

„Откидај од свих својих жеља“,

увек! Баш како си ти рекао

Приходе и расходе уредила онако како је живот рекао

„Кад те тврдицом назову

разумеј то као знак да си на добром путу“

Називали ме
бездушном
саможивом
цицијом
отпадником
нисам се обазирала
реко си, ти си мој велики син,
ти ћеш све паметно извести, јер
не успева код људи онај ко је
добар и издашан, него онај што
је способан да не буде ни једно
ни друго, а да му људи не могу
ништа. Људи су добри и савесни
према онима од којих не зависе
и ништа не траже, али чим се
вежеш и дођеш у зависан положај,
све престаје, Бог и душа, род и
пријатељство, образ и обзир.

Вања Ејдус, ИВО АНДРИЋ,

ГОСПОЋИЦА, Поема о госпођици Рајки Радаковић,

Народно позориште Републике Српске,

Бања Лука 2022, 5-6

О ауторки драматизације

ВАЊА ЕЈДУС

1976.



Аутор фотографије:
Misha Obradovic

Дипломирала је Глуму на Факултету драмских уметности у Београду.

Од 2002. године стални је члан Народног позоришта у Београду.

Током свог ангажмана одиграла више од 40 улога класичног и савременог репертоара – у Народном позоришту, али и у другим београдским театрима.

Неке од улога су: Хасанагица (Љубомир Симовић), Антигона (Софокле), Титанија (*Сан летње ноћи*, В. Шекспир), Леди Ана (*Ричард трећи*, В. Шекспир), Маргарета (*Фауст*, Гете), Психозе (Сара Кејн), Мали (*Драги тата*, Милена Богавац), Црква Ружица (*Бела кафа*, А. Поповић), Магдалена (*Код „Вечите славине“*, М. Настасијевић), Дора (*Сексуалне неурозе наших родитеља*, Лукас Барфус), Наташа (*Три сестре*, Чехов), Гина (*Ожалошћена породица*, Б. Нушић), Акуљина (*Царство мрака*, Толстој), Алексија (*Успаванка за Алексију Рајчић*, Ђорђе Косић)...

Сарађивала је са већином реномираних домаћих редитеља, као и другим умјетницима у домену филмске и позоришне умјетности.

Добитница је више престижних глумачких признања, од којих је најзначајније *Стеријина награда*.

Посједује дугогодишње искуство у раду са дјецом и младима.

Госпођица је њена прва позоришна драматизација.

Ауторка драматизације – Биљешка

Глумачко биће у сталној је потреби за анализом духа. За проницањем у оне најдубље и најскривеније слојеве људске душе, голим оком слабо видљиве. За потрагом оног нечега што чучи скривено испод одела, испод речи, испод понашања. Јер то „нешто“ покреће то биће да чини разна дела и злодела. Нема ничег узбудљивијег, него када у роману откријеш књижевни лик (толико тајанствен и толико страشان, теби далек а баш зато интригантан) и када те нека необузdana сила нагони да покушаш да разумеш шта је то што га покреће да ради баш оно што је велики писац написао. Моје глумачко биће заинтриговало је баш та мрачна и страшна Рајка Радаковић. Осетила сам њену дубоку тугу и заглављеност у сопственом слепилу. Заинтриговало ме је то шкрто, болесно срце које је потпуно девијантно схватило појмове оданости и љубави. Заинтриговало ме је та неостварена женственост која је принела жртву мртвом љубавнику. Заинтриговало ме је то несвесно уживање у туђој муци, и та скамењеност срца које се на крају сломи, накратко пробије до светлости љубави и поново врати сопственој скамењености и једином смислу живота, тј. бесмислу самоће и отргнутости од свега, па и саме себе. Слепа за све, а најпре за друштвени тренутак у коме се наша, себична и сама, одана само сопственој искривљеној успомени. У мању драматизација овог ремек-дела наше књижевности, одважила сам се први пут у животу, да покушам да драматизујем ову новелу и да јој удахнем ритам и форму

која се мени учинила блиском и потентном за рад у позоришту. Није случајно што је ова прича тако ретко драматизована, јер је јако комплексна и обухвата цео један живот. Сели се из Сарајева у послератни Београд, а најпре је базирана на унутрашњим преживљавањима, мислима и осећањима главне јунакиње, које пак наш наратор, тј. писац маестрално посматра, анализира, сецира и коментарише. Из тог разлога, сматрала сам да је значајно да глас наратора, као неког објективног посматрача са стране, остане присутан и у самој драматизацији. Рад на овој драматизацији започела сам још 2009. године, у врло интензивној сарадњи са редитељком Ђурђом Тешић, када је настало неколико различитих верзија. Тражиле смо причу, форму, стил. Пробијале смо се кроз густу материјал Андрићевих бравурозних мисли и увида, да бисмо на крају дошле до финалне драматизације, која и даље остаје отворена за мењање и прилагођавање, јер позориште чине људи који га стварају, те верујем да је дивна екипа која је стварала ову представу додала још пуно слојева који су њима у процесу стварања били потребни да испричају своју причу. Позориште је жива ствар, а драма је предложак позоришним ствараоцима да креирају свој свет.

Вања Ејдус



Госпођица – О драматизацији

Драматизација романа „Госпођица“ Ива Андрића у самом почетку захтијева студиозан приступ лику и дјелу овог писца. С обзиром да се његова величина огледа у многим романима, за неке од којих је и добио Нобелову награду, озбиљност у пратњи језика и стила је примаран задатак свакога ко се прихвати било којег његовог текста. Имамо срећу да се баш један тако скоро заборављен и скрајнут роман нашао у рукама Вање Ејдус и Ђурђе Тешић и да је доживио своју драматизацију, да би премијерно био изведен у Народном позоришту Републике Српске.





Схватајући начин и стил писања Андрића, ова драма не одудара нити у једном смислу од ових параметара. Али начин и приступ структури драме обилује авангардним захватима, који су измакли у театар будућности. Иако хронолошки ток приче, од Рајкиног дјетињства до старости тече по роману, линија друге приче надвија се изнад и ретроспективно нам даје приказ прошлог. Приказ свега што је Рајка и њен живот до момента смрти. Заокружена прича, овим карактером нам даје структуру увода, заплета, врхунца, расплета/перипетије и краја. Прибјегавање синтези ликова није ускратило оригиналну фабулу, која нам је, иако са доста психолошког и унутрашњег описа, у овој драми изњедрила дијалог примјеран сваком од ликова. Развојни лук лика, почев од Госпођице и њене промјене на самом крају, до свих споредних ликова је поштован у потпуности у краћим сценама и прелазима у драми. Доследност језику водила је бригу о екавици и ијекавици, с обзиром да је Иво Андрић почетак приче смјестио у Сарајево, а други дио у Београд. Тако се и у драми радња дијели на два дијела, два чина, Сарајево и Београд.

У првом дијелу драме упознајемо се са узроком који Рајку наводи на тврдичлук и на одлуку каквим путем ће да иде њен живот. Освајајући прво домаћу територију и најближе људе, Рајкина глад за моћи расте, па је из тог разлога можемо окарактерисати и као једну врло пркосну дјевојку у односу на систем. Уласком у друштво озбиљних одраслих предузетника, мушкараца, она постаје равноправна с обзиром на капитал којим располаже. Све то доприноси динамици првог дијела, у којем се из сцене у сцену, Рајкина моћ изражава све више и постаје незасита. Незаинтересована за политичка и друштвена превирања, остаје на маргини дешавања, али са потребом за зарадом. Врхунац одређујемо осудом народа, који и натјера Рајку и њену мајку да избјегну у Београд, како би се спасиле.



У другом дијелу, динамика и ритам драме успоравају, иако их лик Јованке повремено подгријава дешавањима из спољашњег свијета. Госпођица у другом дијелу има изграђен карактер који је одликује досљедношћу, коју ће узбуркати упознавање са Ратком. И тај моменат узимамо за перипетију и могућност за Госпођичин преокрет.

Шароликост ликова и ситуација који се преплићу у драми и самим читањем дају осјећај живота и атмосфере коју Госпођица шири својом појавом. Нити један од ликова се не понавља у смислу карактера, али у смислу мотивације постоје сличности. Одлични прелази из сцене у сцену, коју писац драматизације конкретизује увођењем лика Наратора, даје још јачи утисак огромне количине живости који овај текст доноси.

Посао који је обављен овом драматизацијом оставља нам аманет и једну високо постављену лествицу квалитета.

Александар Васиљевић,
драматург представе

О редитељки

ЂУРЂА ТЕШИЋ

1977.



Аутор фотографије:
Дејан Ракита

ЂУРЂА ТЕШИЋ рођена је у Београду. Дипломирала Позоришну режију на Факултету драмских уметности у Београду, 2002. године. Режира је савремене домаће и стране комаде, као и домаће и свјетске класике на сценама Народног позоришта у Београду, Битеф театра, Српског народног позоришта у Новом Саду, Атељеа 212, Београдског драмског позоришта, Малог позоришта „Душко Радовић“, Позоришта „Бошко Буха“, Народног позоришта Републике Српске, Центра за културу Тиват, Позоришта и опере Мадленијанум, Народног позоришта Суботица, Позоришта Приједор, Народног позоришта Ниш.

У Народног Позоришту Републике Српске режира је представе: *Дом Бернарде Албе* Ф. Г. Лорке, *Госпођица Јулија* А. Стриндберга, *Три сестре* А. П. Чехова, *Женидба и удадба* Ј. С. Поповића, *Подвала* М. Глишића, *Школа за жене*, Ж. Б. П. Молијера.

За представу *Господар мува*, 2010. године, добила је Специјалну награду за нове позоришне тенденције на међународном ТИБА фестивалу, а за представу *Овај ће бити другачији*, 2019. године, добила је Награду за режију „Љубомир Муци Драшкић“.

Ријеч редитеља

Дубоко повезане жељом да се сценски бавимо ликом и темом Андрићеве *Госпођице*, а сматрајући да је једина постојећа драматизација писана у духу и позоришном изразу тадашњег времена, одлучиле смо, доста храбро, Вања и ја, још пре неких десетак година да покушамо заједничким снагама да направимо нову, нашу. Нажалост, до реализације тада није дошло и вишемесечни рад остао је у некој фиоци чекајући боља времена. Када ме је Народно позориште Републике Српске позвало да, на моју велику радост, поново сарађујемо и изразило жељу да то буде баш овај роман, било ми је јасно да су се сада коцкице склопиле. Кроз уметничко пријатељство дуго две деценије знала сам за Вањине скривене таленте за писање и није ми требало дуго да схватим да нисам погрешила. Изузетно надахнуто и предано прионуле смо на посао. Вања из богатог сценско-глумачког искуства, осећаја за драмску форму и талента за сценску ситуацију, ја из редитељске позиције, наводећи нас кроз целину приче, радње и ликова. Пуно смо радиле на тексту. Затим сам на пробама интензивно наставила рад са глумцима које изузетно ценим. Неки од њих су и сами више пута желели да се баве *Госпођицом*. Млади талентовани драматург од самог почетка био је као део старе добро уходане екипе. Сви сарадници на истом трагу... Питам се, шта нас је то све тако хипнотички привукло овој причи? Држали смо се чврсто, пре свега, онога што смо осетили у роману. Кроз лик Рајке Радаковић Андрић нам даје минуциозну студију једног карактера патолошки опседнутог штедњом и згртањем новца, жене која се слепо и опсесивно везала за завет дат свом оцу на самрти након што је банкротирао и осрамоћене их оставио саме. Њу, још увек девојчицу и њену мајку, на прелазу из старог света који се урушава Првим светским ратом и стварању новог капиталистичког и

модерног друштва основаног на робовима камата и царству новца. У тој страшној пукотини света без праведности у којој ће stradати многи и изгубити сви, рађа се један необичан и у светској литератури непознат карактер женског Шајлока, тврдице и зеленаша без морала и милости. „Крпеж и трпеж кућу држе“, говори Госпођица Рајка Радаковић штедећи страсно и упорно сваки динар док тежи свом циљу – да стекне свој први милион. То је оно што видимо из приче. Али шта нас толико привлачи њеном карактеру у драмском смислу? Размишљам каква је то судбина и зашто нас се тиче. Осећам некакав необјашњив страх. *Госпођица* подсећа на данашње време, које тлачи свакога и у коме нема савести, у коме свако граби и сналази се само за себе, у коме је новац постао божанство. Размишљам какав је то живот без љубави, без самилости, емпатије, живот проведен у опсесивној страсти за материјалним, у страху од банкрота и пропасти које нам друштво намеће? Размишљам како нас капитализам гура у провалију без дна, где нам је јурење новца постало циљ, заправо, новац постао циљ а не средство за живот и да је такав живот магла у коме лупа згрчено срце пуно бола и у коме попут старог сата који откуцава време одјекују питања...Куда?... Зашто?

Ђурђа Тешић

Техничка реализација

Технички директор:
Александар Мркобрада

Мајстор свјетла:
Давор Пастуовић

Мајстор тона:
Драган Мајкић

Кројачице:
Весна Тривић, Сњежана Марић

Фризерка, власуљарка:
Јелена Пејовић

Шминкерка, маскерка:
Маријана Каралић

Гардероберке:
Бранкица Јовашевић
Свјетлана Врањковић
Ковиљка Савић

Реквизитер:
Лука Газдић

Сликарски радови:
Милан Кнежевић

Вајар:
Бојан Микулић

Столар:
Цвијо Козомара

Бравар:
Александар Савић

Мајстор сцене:
Ново Вукојевић

Декоратери:
Божо Гајић, Бошко Ловрић, Златко Поповић, Мирољуб Радуловић, Бранко Стјепановић, Давор Морача, Срђан Ђурић, Немања Трубајић, Даниел Клинцов

Глумачки ансамбл

(по азбучном реду)

Миљка Брђанин

Сандра Љубојевић

Николина Фригановић

Златан Видовић

Смиљана Маринковић

Љиљана Чекић

Владимир Ђорђевић

Драгана Марић

Борис Шавија

Жељко Еркић

Ведрана Мачковић

Раденка Шева

Слађана Зрнић

Сњежана Мишић

Наташа Иванчевић

Наташа Перић

Ања Илић

Рок Радиша

Горан Јокић

Љубиша Савановић

Данило Керкез

Белинда Стијак

Бојан Колопић

Жељко Стјепановић

Огњен Копуз

Александар Стојковић

На репертоару

ВЕЛИКА СЦЕНА

Николај Владимирович Кољада:

КОКОШКА

Режија: Предраг Штрбац

(Премијера: 1. 12. 2001. године.)

Бранислав Нушић:

ГОСПОЋА МИНИСТАРКА

Режија: Милица Краљ

(Премијера: 24. 3. 2006. године.)

Бранислав Нушић / Никола Пејаковић:

ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА

Режија: Никола Пејаковић

(Премијера: 24. 12. 2013. године.)

Петер Хандке:

ЧАСОВИ У КОЈИМА

НИШТА НИСМО ЗНАЛИ

ЈЕДНИ О ДРУГИМА

Режија: Младен Матерић

(Премијера: 18. 10. 2015. године.)

Мате Матишић:

СИНОВИ УМИРУ ПРВИ

Режија: Марко Мисирача

(Премијера: 5. 3. 2016. године.)

Жељко Стјепановић:

НАШИ ДАНИ

Режија: Југ Радивојевић

(Премијера / премијера: 3. 3. 2018. године.)

Небојша Ромчевић:

КАРОЛИНА НОЈБЕР

Адаптација и режија: Кокан Младеновић

(Премијера: 4. 6. 2018. године.)

Иво Брешан:

ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ

МРДУША ДОЊА

Режија: Никола Пејаковић

(Премијера: 28. 12. 2018. године.)

Фјодор Михајлович Достојевски:

ЗЛОЧИН И КАЗНА

Драматизација: Мирослав Беловић –
Душан Петровић

Режија: Душан Петровић

(Премијера: 27. 3. 2019. године.)

Ж. Б. П. Молијер:

ШКОЛА ЗА ЖЕНЕ

Режија: Ђурђа Тешић

(Премијера: 1. 6. 2019. године.)

Жељко Стјепановић:

ЗЛАТНО ДОБА

Режија: Жељко Стјепановић

(Праизведба / премијера: 18. 10. 2020. године.)

Меша Селимовић:

ДЕРВИШ И СМРТ

Режија и драматизација:

Дејан Пројковски

(Премијера: 30. 10. 2020. године.)

Ана Ђорђевић:

СТРАНЦИ У НОЋИ (*Црна кутија*)

Режија и адаптација: Слађана Килибарда

(Премијера: 26. 2. 2021. године.)

Венко Андоновски:

ГЕНЕТИКА ГЛЕМБАЈЕВИХ

Режија: Дејан Пројковски

(Премијера: 4. 7. 2021. године.)

Кристофер Хемптон:

ОПАСНЕ ВЕЗЕ

Режија: Предраг Штрбац

(Премијера: 18. 10. 2021. године.)

Никола Пејаковић:

ХРКАЧИ

Режија: Никола Пејаковић

(Праизведба / премијера: 14. 3. 2022. године.)

Бранислав Нушић:

СУМЊИВО ЛИЦЕ

Режија: Иван Плазибат

(Премијера: 20. 4. 2022. године.)

СЦЕНА „ПЕТАР КОЧИЋ”

Бранко Ћопић:

ОДУМИРАЊЕ МЕЂЕДА

Режија: Александар Пејаковић

(Премијера: 27. 12. 2011. године.)

Мартин Мекдона:

УСАМЉЕНИ ЗАПАД

Режија: Белинда Божичковић

(Премијера: 16. 12. 2017. године.)

Џо Молер:

ИЗГУБЉЕНИ У БРУКЛИНУ

Режија: Владимир Ћорђевић

(Праизведба / премијера: 3. 12. 2013. године.)

Шон Гренан:

КАКО ЗАСМИЈАТИ БОГА

Режија: Жељко Стјепановић

(Премијера: 24. 12. 2018. године.)

Имре Бенчик (*Позајмљени стан*):

ГАРСОЊЕРА

Адаптација и режија:

Александар Пејаковић

(Премијера: 2. 4. 2014. године.)

Јелена Којовић Тепић:

ИСТИНА (НЕ) БОЛИ

Режија: Игор Тешић

(Праизведба / премијера: 15. 12. 2015. године.)



НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

БАЊА ЛУКА

Краља Петра I Карађорђевића 78

Facebook: @NPRS1930

Instagram: @narodno_pozoriste_rs

Twitter: @Pozoriste1930

YouTube: Народно позориште Републике Српске

e-mail: uprava@narodnopozeristers.com

Телефони: Централа 051/ 317 996

Продаја улазница 051 / 314 006 и 080 05 07 08 (бесплатан број)

В. д. директора:

Дијана Грбић

В. д. умјетничког директора:

Александар Стојковић

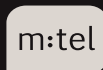
Технички директор:

Александар Мркобрада

www.np.rs.ba



Влада Републике Српске
Министарство просвјете и културе



генерални спонзор
сезоне 93.



Addiko Bank



ДРИНА
ОСИГУРАЊЕ



ALTERNATIVA TV

